

MATÚŠ KUKUČKA



TRAVA V TROSKÁCH

Lindeni

Trava v troskách

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Matúš Kukučka
Trava v troskách – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.


ALBATROS MEDIA

**TRAVA
V TROSKÁCH**

MATÚŠ KUKUČKA

**TRAVA
V TROSKÁCH**

Ljndeni



*Túto knihu venujem mamine,
ktorá podnietila moju vášeň pre knihy.
A priateľke, ktorá sa v priebehu vzniku knihy
stala snúbenicou a napokon aj manželkou.*

PROLÓG

Desaťročný Tomáš to mal od školy k paneláku sotva sto metrov. Chytil si popruhy na školskej taške a kráčal sídliskom. Spoločnosť mu robili slnečné lúče, štebotavé vtáctvo a kamienok, ktorý si po ceste kopal a pri smetných košoch stratil. Pred vchodovými dverami zastavil a spod trička si vytiahol šnúru, na ktorej mal zavesený kľúč a senzor na otváranie dverí.

Čosi si k nemu razilo cestu, predieralo sa trávou, vybehlo na betón a uhryzlo ho do nohy. Zvýskol a všimol si mäsitého potkana, ktorý okolo neho behal ako splašený. Odkopol ho, otvoril dvere, vletel dnu a pribuchol.

Chytil sa krvácajúceho členka a opatrne sa vydriapal na druhé poschodie. Prešiel popri dverách označených štítkom *Križekovci* a otvoril si tie s menovkou *rod. Sedlárová*.

Vydýchol, no stále v krči vošiel do kúpeľne, našiel lekárničku, obviazal si nohu a netrpezlivo čakal na rodičov. Telefón ešte nemal, rodičia boli v otázke technológií používaných deťmi pomerne konzervatívni, a pevnú linku mu nikto nezdvíhal. Neskôr sa mohol započúvať už iba do zvukov hlučej siete.

1. POKOJNÁ ATMOSFÉRA

Na trávou porastenom brehu rieky ležali sliepky. Rozkonárená vrba sa haluzami nad nimi vypínala, jemne a ladne sa pokyvkávala. Spolu s trsmi trávy a kvitnúcimi poľnými kvetmi dotvárali ležiace sliepky dokonale letnú vidiecku scenériu. Akurát neďaleká skládka pneumatík, z ktorej trčali do výšky čierne gumové komíny, kazila idylku pokojnej oázy. A ešte fakt, že okolo sliepok sa tvorili kaluže krvi farbiace trávnu načerveno.

Breh so sliepkami opúšťalo päť tackajúcich sa ľudí. Doneďávna sa napchávali hydinou, lenže okolo prefrčalo čierne auto. Zvuk motora sa ozýval po okolí a očividne ich fascinoval, tak sa vydali za ním.

2. JELEŇ

Motor naskočil.

Richard Novotný sa ani neunúval zapnúť si pás a už vôbec nedal smerovku, keď vychádzal z parkoviska obchodu pre opravárov, staviteľov a záhradníkov. Vodič akéhosi šrotu naňho zatrúbil, no on sa len pousmial, prešiel popri benzínovej pumpe, bezohľadne sa zvrtol a cez plnú čiaru upaľoval ku kruhovému objazdu pod vrchom Roboz, kde trochu spomalil, pretože tam často stáli policajti a kontrolovali rýchlosť.

V obchode si bol kúpiť, alebo skôr prevziať, kosačku. Hnevali ho pritom masy ľudí tmoliace sa uličkami, akoby bez energie, bez elánu a bez schopnosti sa normálne hýbať a nezavadzať mu. „Boha jeho, veď sa posuňte niekam. Do riti najlepšie... Uhni, vandrák, do stredu cesty sa postaví jak taký slepec...“ šomral si popod nos.

Na nervy mu liezol aj vysmiaty predavač. „Mohol by som vám ponúknuť aj najnovší model s nožmi z liatiny. Tie sa vám

tak ľahko nerozmlátia. Kamene môžete s nimi pokosiť,“ zachechtal sa, až zakrochkal.

„Hľadám pána vedúceho, Ondra Pečátku, nepotrebujem nový model, som spokojný s tým, čo mám,“ odbil ho Richard.

Zubatý predavač úlisne pritakal a išiel zháňať svojho nadriadeného, s ktorým Richard napokon spečatil obchod.

„Pane, úžasné hnojivo na symetrický a hustý rast trávy si neprosíte?“ odchytil si ho pri pokladni zubáč.

„Dajte pokoj s tými hovnami,“ usmial sa Richard a vypochoďoval z predajne. A to mu predavač chcel nanútiť dvanásť iných produktov súvisiacich so starostlivosťou o trávnik. Čo už mal robiť, keď sú platení od predajov.

Kosačku vonku pred obchodom narval do zadnej časti kriklavozeleného BMW zaparkovaného nakrivo tak, že značne pretŕčalo cez parkovacie čiary. Ešte stále mu na čele perlil pot a bol červený od zlosti. Za stieračom si našiel papierik, ktorý hlásal podobnosť jeho parkovacích schopností s pohlavným orgánom. Skrčil smeť do guľôčky a zahodil poza chrbát. „Čo nemajú kde parkovať?“ ukazoval okolo seba na prázdne miesta s hlukom, až naplašil dôchodcovský pár na vychádzke. Keď nastupoval do auta, zavrel si do dverí poriadny kus saka.

Po prejení do protismeru sa konečne upokojil a spolu s kosačkou sa rútili po ceste, akoby súperil s ostatnými vodičmi.

Už sa tešil, ako pokosí. Zbožňoval kosenie. No a poobede ho ešte čakalo diametrálne odlišné stretnutie, aj keď ono trochu s tým kosením súviselo. Teda najmä s kosačkou, ktorú mal na zadných sedadlách. „Hajzli vydieračskí, šak ja vám dám,“ tiskal volant a opäť sa dostával do nálady.

Premávka v meste sa napriek tomu, že nebol ani obed, hýbala slimačím tempom. Ľudia v autách sa varili, no jeho príjemne

ovievala pustená klimatizácia. Kľučkoval pomedzi ne, ponáhlal sa, robil myšičky. Takmer spôsobil haváriu troch áut, keď sa snažil predrať do užšej medzery. Odmenou mu bolo trúbenie, ktoré ho vôbec nepohoršilo, práve naopak, podporilo ho, že niekoho vytočil, a pokračoval v šialenej jazde.

V osemdesiatke vybehol na obchvat a ani sa nenazdal, prešiel do opačnej časti mesta, do Pekáriec, maličkej štvrte rodinných domčekov. Keď v rýchlosti prudko odbácal z obchvatu doprava, z ničoho nič preskočil zvodidlá mohutný jeleň. Zanadával, ale nebolo mu to na nič platné. Jeleň skočil priamo pred jeho auto.

Richard od údivu zmeravel. Slnko sa odrážalo od zvieracej hnedej srsti. Parožie sa krútilo do svižných oblúkov. Hnedé oči sa na stotinu zahľadeli do hnedých očí. Lepšie ako štyri ká domáce kino.

Brzdy prudko zaškrípali, Richardom v jeho drahom čiernom obleku silno trhlo a škatuľu s kosačkou na zadných sedadlách hodilo dopredu. Jeleňom švihlo a letel vzduchom, auto narazilo do zvodidiel. Airbag vystrelil a Richarda ovalilo o sedačku tak silno, až z toho stratil vedomie.

To, že si privrel sako do dverí, mu zrejme zachránilo život, pretože sa tým zmiernil jeho náraz a airbag ho odhodil naspäť do sedačky.

Autá naokolo zapínali výstražné svetlá, pristavovali sa. „Čo sa to tam vpredu deje?“ „Videli sme nejakú zver.“ „Do cesty skočil jeleň.“ „To bola strašná šupa.“ „Volajte niekoho.“ „Je niekto zranený?“ Ale aj všadeprítomné: „A čo ja viem?“

Niektorí začali pomáhať, iní však pokračovali ďalej, rútiac sa vlastnými autami aj životmi. V jednom pruhu sa vytvorila kolóna.

Pri dymiacom vraku sa do štvrťhodiny zjavila veľká červená hasičská cisterna, sanitka a tri policajné autá. Jeden z mužov

zákona si okamžite nasadil reflexnú vestu a korigoval dopravu. Jazdný pruh, v ktorom stálo narazené auto, uzavreli, čo vytvorilo ešte väčšiu kolónu. Vypočuli všetkých vodičov, ktorí zastavili a chceli pomôcť, no nikto nič zvláštne nevidel. Zatiaľ sa to javilo ako nehoda vo vysokej rýchlosti, ale kde sa na tejto strane mesta zjavil jeleň, nevedel vysvetliť nikto.

Richarda naložili na nosidlá, bol malátny a zjavne mimo. Čosi si brblal popod nos, mal prižmúrené oči a stonal bolesťou. Cítil, ako mu horí celé telo, bolel ho každý pohyb, ktorý ním sanitári robili.

Ako ho nakladali do sanitky, obzrel sa po mieste činu. Auto bolo z tretiny preliačené, dymilo sa z neho. Pred ním, zopár metrov na vozovke, ležala krvavá kopa, z ktorej trčali ulomené parohy. Opodiaľ si všimol ženu v plášti. Videl ju hmlisto, bol otrasený a myslel si, že sa mu sníva. No videl ju. Dlhé tmavé vlasy, široké boky, uzučký pás. Aspoň to si predstavoval pod plášťom. Náhle omdlel.

3. MUŽ V PESTROFARBENEJ KOŠELI...

... nanášal motykou zeminu na tridsaťcentimetrovú rastlinu zemiaka. Mal statné ruky pokryté mozolmi, rukávy košele do ohybu lakťa vyhrnuté, nevládal s dychom a tieklo z neho. V náprsnom vrecku mal zastoknutý kus handry, ktorým si z času na čas prešiel po zarastenej tvári a hustom čiernom obočí.

Pri práci si pohvizdoval. O domácich plodinách vedel všetko, na svojej takmer árovej záhrade mal vyše desiatky druhov zeleniny a s úsmevom na tvári sa o ňu staral.

Zemiaky bolo treba sadiť po dvoch či troch kúskoch, aby sa zvýšila ich šanca plodnej produkcie. Okrem toho vyžadovali dostatočnú vlahu, a keď vyrástli, motykou okolo nich musel spraviť kopček, aby sa im lepšie darilo. Sem-tam z nich bolo treba obrať hmyz, pásavky zemiakové boli nebezpečné tvory. Mohol použiť aj rôzne postreky, ale on mal radšej bio verziu, preto prípravky nepoužíval.

Dotvoril kopčeky, obzrel si ostatné plodiny a s výrazom, akoby zjedol citrón, sa zahľadel na maličké stromčeky pri

plote. Nebol si istý, či sa im podarí vstať na nohy, pretože ledva prežili zimu. Leto bolo zatiaľ naozaj suché, napriek tomu, že ich kropil asi tak, ako chlapi zvyknú žalúdky pivom.

Oprášil si nohavice od hlíny, napravil si pestrofarebnú košeľu a popri vysokých rajčinách a rozlezenej fazuli sa pobral z konca záhrady k domu. Po ceste odložil motýčku do kôlne, zamkol malú bráničku, v dome sa trocha opláchol, rozčeryl si čierne zlepené vlasy a provizórne sa nastriekal sprejom. Zamkol vchodové dvere a vybral sa k bráne.

Nemal auto, všetky svoje financie utratil za kúpu domčeka a záhradky pri rieke na periférii mesta. S manželkou sa akurát rozvádzali, ale chceli uchovať priateľské vzťahy, a tak sa raz do týždňa stretávali. Práve dnes bol ten deň. Do tretice zaštrngotal kľúčmi. Zelená hrdzavá brána sa zaistila a on sa vydal do mesta.

Minútu či dve kráčaľ ponorený do myšlienok o svojej rodine. Keby len dokázal svoje deti milovať ako zemiaky. Debilná myšlienka, ale pravdivá. Aspoň podľa manželky, ktorej prhlivé výroky si pomaly, ale isto začali obmotávať chápadlá v jeho mozgu. Bol zo seba zhnusený, no nevedel, ako má celú situáciu zachrániť. Od nervov kopol do kameňa, na čo sa popri ňom od chrbta vyrútilo čierne auto a rozvírilo prach na šírku cesty.

„Žebrák zazobaný!“ Muž zakašlal a márne hromžil nad vodičom, ten už bol preč.

Za ním, v kúdoloch prachu, sa ozvalo chrčanie. Akoby použitím mágie sa začali v rozvírenej piesočnej hmle objavovať postavy. Chrčiacim siluetám sa lepšie prizrel. Nechápal, prečo k nemu natahujú ruky. Následne sa vynorili z oparu a ukázali sa v celej svojej kráse. Takej, akú majú radi zubári. Kým si niečo stihol uvedomiť a čokoľvek podniknúť, jedna z nich ho zdrapla, zviezla sa k nemu, ako to kedysi robila jeho žena. To,

čo nasledovalo, však niekdajšie radovánky už nepripomínalo. Zahryzla sa mu do stehna. Zvreskol a krivkajúc sa vydal na prechádzku k mostu, držiac si poranenú nohu.

4. NAJHORŠIE DNI

Doktorka sa skláňala nad jeleňom a smutne pokývala hlavou.

„S ním už nespravíme nič,“ vyhlásila, a tým nariadila kolegom veterinárom, že skončili. *Chudáčik...*

„Ďalší postup by som prenechal poľovníkom,“ skonštatoval jej nadriadený.

Škoda, že som ju nevidel, iste by si povedal Richard. Páčila by sa mu. A veľmi. Mala dlhé hnedé vlasy, tie si všimol. Nevidel jej však do tváre. Mladický výzor dopĺňali ostré črty líc a brady, drobný nos, naozaj ako gombíček, a veľké sýtomodré oči. Jemný mejkap bol mimoriadne nežný a svieži.

Zamierila k veterinárnej dodávke, jej nadriadený si prisadol, neupravený mladík šoféroval. Bolo teplo, pri dverách si vyzliekla plášť a skutočne mala, ako si Richard predstavoval, široké boky a úzky pás.

Bolo jej nesmierne ľúto chudáka jeleňa a mračila sa pri myšlienke na toho kreténa. Ešteže nebola ľudská doktorka a nemusela ošetrovať jeho. V takej vysokej rýchlosti... a ešte aj zrazil jeleňa. Bezohľadný vodič sa jej hnusil celým svojím bytím.

Snažila sa myslieť na svoju malú sestričku a na zvieratká, o ktoré sa starala. Na bežný deň v práci, keď príde zopár psíkov a mačičiek na injekciu. Nie toto, takéto dni boli otrasné.

Sadla do auta a vyrazili späť do mesta. Vodič sa chcel rozprávať o nehode, no ona si ju najprv musela nechať uležať v hlave. Gniavil ju priveľký hnev, aby teraz klebetila s Lackom. Klebety nechala na šéfovi, ani ich nepočúvala.

Sanitka už bola dávno preč, kolóna stále hustla, policajné auto pred nimi muselo zapnúť majáky a vyviedlo ich späť do mesta. Ostatní policajti medzitým ešte spisovali poznámky na mieste nehody, striekali vozovku, fotili, vypočúvali, fajčili...

5. NALIEHAVÉ VOLANIE

Rockovú skladbu čosi prerušilo. Nevenoval tomu pozornosť. Až po čase, keď šum nedal pokoja. Ako komár v skorých ranných hodinách, keď sa bežný smrteľník ešte len obracia na druhý bok.

Odkiaľ sa rušivé zvuky ozývali? Od rieky po pravici či od vysokých topoľov, ktoré mu naľavo salutovali ako nastúpení vojaci? Obzrel sa. Žeby to šlo zozadu od čističky odpadových vôd? Alebo nebodaj robili čudný hluk skupinky ľudí v parku? So slúchadlami v ušiach postupne menil svoje tempo z behu do klusu, až napokon iba kráčal a obzeral sa.

Milan Vrchný zastal. Z uší si vybral hrajúce štuplíky. Reznújúca melódia slabla, až ju voda pohlušila úplne. Milan stál na mieste a hrud' sa mu vzpínala. Na lysine sa mu odrážali slnečné lúče a po spánkoch mu tancovali žily. Hlavu mal vykrútenú v smiešnej grimase. Registroval hlasnú ríavu, kdesi v pozadí sa do toho pridával štebot vtáctva, vzdialené zvuky z parku a premávka mesta. Nič disharmonické ani otravné. Bol presvedčený o tom, že počul čosi hlasné. S pridvihnutým obočím a otvorenými ústami iba tak stál.

„Pomóc!“ ozvalo sa náhle spredu.

Práve očami skenoval park, zaujali ho ľudia, ktorí sa tam neprirodzene pomaly a v skupinách prechádzali hore-dolu, keď sa ozval krik. Vykručil hlavu vpred.

Zaujato sa vydal za zvukom. Telo sa mu naplo. Tielko obkreslovalo jeho výraznú hrud' aj tehličky. Spomedzi tenkých ramienok mu trčali široké ramená, z ktorých vyrastali päťprsté lopaty. Popri behu skrútil káblik od slúchadiel a strčil si ho do teplákov.

„Bože, pomóóc!“ Výkrik zaznel znova, tentoraz o čosi hlasnejšie. Milan viedol internú dilemu, či už bol bližšie k zdroju, alebo len niekto potreboval pomoc čoraz zúfalejšie.

Pridal do kroku, mohol si to dovoliť. On totiž, na rozdiel od mnohých ďalších športovcov, nikdy nevynechal tréningovanie nôh. Aj stehná a lýtko mal vypracované a krátkymi teplákmi ich ukazoval svetu. Napriek jeho kondícii mu bolo teplo. Nečudo aj, síce bol len koniec mája, no už tak pieklo, že z toho bola suchá aj sama voda v rieke. Slnko spaľovalo kožu zaživa. On sa natieral krémom, vďaka čomu jeho pokožka nadobudla priam južanské odtiene, ale teplo mu bolo aj tak. Milana píchalo v oboch nohách, na hrudi cítil ťažkú bolesť, už mu totiž pomaly mal končiť klasický okruh, dokonca tretí raz, ale zúfalé volanie o pomoc ho hnalo vpred.

V rýchlosti si pretrel čelo uterákom, karabínkou pripnutým o čierny batoh na chrbte, a vytrvával v tempe.

Hlas zreval, akoby bol na pár krokov od neho. „Pomóóc, pomóóc!“

Práve opisoval dráhu kľukatiaceho sa chodníka, spolu s ním sa hadil aj breh rieky. Bežne by sa pristavil a obdivoval prúd vody, fascinovalo ho, ako naráža o kamene a ako so sebou z diaľky berie rôzne predmety. Dokázal minúty stáť, pozorovať, relaxovať a vnímať vodnú masu, ktorá tiekla na kilometre

ďaleko. A uvedomoval si pri tom ľudskú zanedbateľnosť. Teraz si rieku nevšímal. Sústreďoval sa na volanie o pomoc. Zastal uprostred asfaltového chodníčka iba pár metrov od mosta pretínajúceho rieku. Spoza hrdzavejúceho mostíka tušil ono prosebné kvílenie. Započúval sa, v tvári sa mu zračila neistota.

„Poom...“

Len čo hlas stíchol, Milan vyštartoval ďalej. Netušil, čo sa stalo, ale bolo viac než isté, že niekto mal naozaj poriadny problém. Dokonca mohlo ísť o život.

Spravil štyri posledné dlhočizné kroky, už bol na dosah schodíkom vedúcim na most. Svaly na celom tele mu skuvínali, pľúca sa vzdávali, srdce pumpovalo azda posledné zvyšky krvi. Tri schody vyskočil na jeden šup a ocitol sa na asfaltovej ceste obsypanej drobným kamením.

Hodnú chvíľu bolo ticho. Milan sa chytal za hrud' a fučal, nevedel ani premýšľať.

Prešla minúta, prosebný krik sa stále neozýval. Díval sa na druhú stranu rieky, za most. Počul a cítil iba tlkot vlastného srdca a sústreďoval sa na správne dýchanie. Snažil sa upokojiť. Schladiť si hlavu. Spomaliť tep. V myšlienkach sa obracal na hlasy inštruktorov zo seminárov respiračných cvičení.

Polo krokom, polo klusom sa vydal na druhú stranu mosta. Zastal. Za jeho chrptom viedla vozovka smerom do mesta, do civilizácie. A pred očami mu most vyúsťoval na niekoľko súkromných pozemkov roztrúsených v okolí kopy pneumatík, najväčšej nelegálnej mestskej skládky.

Nahol sa cez hrdzavé zábradlie a pozrel do rieky, či náhodou nezazrie nejaké telo, ktoré by sa mohlo topiť, no žiadne nevidel.

Tak ako na jednej strane rieky viedol upravený chodníček pre cyklistov a peších, tak na druhej strane rieky bola iba krivolaká prašná cesta, po ktorej už žiadni cyklisti a bežci nechodili.

Tu bol kraj mesta, periféria, kde malo iba zopár ľudí svoju dielňu, garáž či záhradku na víkendový relax pri rajčinách.

Po prašnej ceste sa od záhrad spomedzi aleje stromov a krov vyrútilo čierne auto s matnými sklami.

Milan inštinktívne odhopkal vzad, vodič ho takmer zotl. Prach sa rozvíril po celom moste, auto prudko zabrzdilo a zabočilo, pokračujúc cestou ku garážam. Od mosta, od civilizácie, od Milana.

Ten sprvu stál ako obarený. Hodnú chvíľu nevedel, čo má robiť. Bol zmätený. Nemohol si byť istý, či auto nejako súvisí s krikom, no na druhej strane mu takéto auto v tejto časti mesta a takto sa náhliace prišlo viac než podozrivé. Pripadalo mu však trúfalé a nelogické len tak na pešo prenasledovať bláznivého šoféra. Nikdy by ho nebol dohnal, navyše s krikom naozaj nemusel mať nič spoločné. Vybral sa teda za mostom doľava, k záhradkám, odkiaľ tušil, že krik od začiatku prichádzal.

V diaľke sa po rozvírenom prachu šuchtal krívajúci muž. Jednou rukou si pridržoval nohu, z ktorej mu po roztrhaných nohaviciach tiekla krv, a druhou sa načahoval vpred, akoby chcel lapiť motýľa. Do Milanových uší sa ako mátohy prikradli stonavé vzlyky. Najprv mu napadlo, že práve on volal o pomoc. Až potom si vyjavil ženský krik.

Muž v pestrofarebnej košeli sa snažil utiecť, aj keď vo výsledku len bolestivo kráčal pred ťarbavým hlúčikom piatich ľudí, ktorí ho pomaličky doháňali. Skupinka sa vynorila spoza stromu až niekoľko sekúnd po ňom a vtedy ich Milan spozoroval. Tvárou mu preblysol des. Rozbehol sa a vydal sa mužovi na pomoc. „Dajte mu pokoj! Héj!“

Dvaja zo skupinky, tí najbližšie k nemu, chniapali rukami, zatiaľ čo zvyšní traja vzadu len gánili a vrčali. Kľzavým krokom sa približovali a načahovali ruky-nohy. Jeden z prednej

dvojice schmatol muža za golier. Ten sa tak zľakol, až na stotinu zmeravel. To však stačilo.

Milan zastavil len pár krokov od nich.

Ďalší zo skupiny sa zviezol na zem a chňapol muža po nohe. Tej zdravej. Muž zvreskol od ukrutnej bolesti, spravil ešte dva kroky, no tie vyzerali tak, akoby kráčal po žeravej láve. Zvyšní traja ich dobehli. Každý sa zachytil, kde len vedel. Zrúbali sa na zem ako kolky.

Do mužovho tela sa zaborilo päť párov špicatých pazúrov. Až teraz si pustil nohu. Nohavice mu zostali pokrčené na stehne, na mieste, kde ich tak prudko zvieral. Zavrel oči a silno ich držal stisnuté, v tvári výraz urputnej bolesti. Myslel na rodinu. Zacnelo sa mu. Ľutoval. Z úst sa mu drali hrdelné výkriky. Znenazdajky mal doškriabané celé nohy, naokolo lietalo oblečenie a do lýtku sa mu zahryzli zuby. Ďalšie do rúk, pri ktorých ležal osamotený prst bez tela. A ďalšie do brucha, mužovi pod náporom chrupu praskla koža na pupku, vystrekla z neho krv a zaliala mu celý trup. Skupina sa okolo neho nemotorne točila, ale každý si nakoniec našiel miesto. Posledný útočník sa zahryzol do krku. To už muž dodýchaval, myslou sa mu rojili obrovské výčitky. Hlava sa mu vzpružila, z krku mu vystrekla bordová fontána pripomínajúca sirup, na koži sa mu tvorili bubliny krvi. Hlava mu ovisla a naposledy vydýchol.

Milan zreteľne počul cvakanie tesákov a veľmi pomaličky sa vydal vzad, opatrne našľapoval, krôčik za krôčikom. Dychčal ako parník, nedokázal sa ovládať. Srdce mu besne tíklo. Triaslo sa mu celé telo. Ani za svet utlmiť to dýchanie, nepomohli ani hodiny respiračných cvičení. Na takéto niečo vás guru nepripraví. Srdce mu udieralo stále rýchlejšie, bilo ako gong. Už to ani nebolo búšenie. Počul a cítil, akoby jeho srdce vydávalo jeden neprerušovaný zvuk. Akoby sa chcelo vydrať z jeho hrude.

Pätica pokračovala vo svojich hodoch, nerušené si ohrýzali kusy mäsa, zatiaľ čo krv pomaličky dostriekavala, roztekala sa na prašnej ceste a vytvárala na zemi krvavé blato.

Usmrcovanie náhodného cudzinca trvalo asi tridsať sekúnd. Milan sa na začiatku mosta zviezol na kolená a scéna mu pripadala, akoby trvala celú večnosť. Mal zasľzené oči, cítil sa, akoby mu niekto roky a roky dookola púšťal stále to isté. Akoby bol uväznený vo vlastnom pekle, v ktorom bol zamrznutý v jednom okamihu svojho života, a musel sa do konca vekov prizerať smrti cudzinca v pestrofarebnej košeli. Slzy sa mu skotúľali po tvári, ruky mal zvesené pri tele. Chcelo sa mu vrieskať, nevydal však ani hláska. Kľačal, s ústami dokorán, trasúc sa od šoku. Už nepôsobil ako taký veľký chlap.

Vzlykol. Jeho nestrážený a pomerne hlasný povzdych spôsobil, že jedna postava vystrčila hlavu. Veľmi pomaly, ako periskop ponorky, sa poobzerala okolo, až zastavila tak, že sa pozerala Milanovi priamo do očí. Rozostrilo sa mu videnie a sekundu mu trvalo, kým si uvedomil, že si hľadia do tváre. Vydesil sa.

Ďalší zo skupiny zdvihol hlavu. Druhý periskop však nerobil prieskum okolia, iba sa priamo zahľadel na most, presne tam, kde stál Milan. Nasledovali zvyšné hlavy. Nato sa postupne postavili a odhalili medzi sebou kopu pestrofarebných franforcov a mäsa, z ktorej kde-tu trčali kosti.

Milan sa nestihol vyvracať, nieto ešte naľakať. Obzrel sa na druhú stranu prašnej cesty, napravo od mosta, kadiaľ tiež viedla neupravená cestička, pretože odtiaľ počul ďalšie neblahé zvuky. Vyviedlo ho to z miery. Alebo skôr dostalo naspäť do reality. Odtiaľ sa k nemu totiž pomalým tempom šuchtala ďalšia skupinka. Oproti, kam zdrhlo auto, nebolo ani živej duše.

Zvrtol sa na päte a bežal. Smer civilizácia.